

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kort Begreb af Verdens Krønike i Sammenhæng

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. VIII. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1812_189-txt-shoot-idm716.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Længe lod jeg Manden Rothe, den bolde, kristne Danemand tale ene, ei nænte jeg at forstyrre ham, thi han taler saa liflige Ord, og høres, desværre! kun sjelden af sine Landsmænd, enddog han taler venlig i Bog til dem alle. For en stor Deel har jeg og ladet ham udsige min Beskuelse af Hiixstoriën, thi vi ere Frænder i Tro og Tungemaal, jeg ærer ham, som en Fader, og i Hovedsagen ere vi saa enige, at jeg tør sige, han nu vilde selv være uenig med sin Bog, hardtad overalt hvor jeg er det. Skal jeg nu efter Lighed spaa min Bog sin Skebne, da maa jeg vente, at den, mest ulæst, vorder Møl til Føde; thi saa gik det Rothes, og den var dog et Værk, isteden for at min kun er et Udkast til et saadant. Selv i dette Tilfælde vilde jeg alligevel langt heller glemmes med ham, end ihukømmes med Døgnets Afguder; thi da er jeg vis paa en bedre Udødelighed, end den tomme, hvilken Verden kan give; jeg er vis paa ogsaa at samles med ham der, hvor Krandsen, som ei kunne visne, udskiftes, hvor Navnene skrives i Bogen, som Møl ei kan æde, og hvor vi endelig glemme vort Jeg og vort Støv, for at sjunge Hans Pris, hvem Riget og Magten og Æren, Kraften og Visdommen evig tilhøre. Dog, i visse Dele ere Omstændighederne forandrede, og læst vorder efter al Rimelighed min Bog, om ei for andet, saa dog for dens bestemte Modsætning til alle Tidens Yndlingstanker. Derfor skal de staa her, Ordene af den Mand, som aldrig kaldtes Sværmer, for hvis Navn selv de Vantro hykle Ærbødighed. Vel veed jeg, at de vise Mestere, der bilde sig ind at de xere klogere end vor Herre selv, bryde sig i Grunden kun lidt om hvad Rothe tænkte og troede; men naar de vil indbilde Folk, at mit Syn i Tiderne er et Gøglespil, en Digterdrøm, eller hvad andet Spotnavn de i Forlegenhed gribe til; da skal disse den rolige, adstadige Tyges Ord pine dem, og forvilde Tankerne. Vel veed jeg, de under Skriftfortolkningen ere blevne vel øvede i at vende og dreie selv de klareste Ord; men her er hverken Varianter eller Glosser eller arabiske Synonymer, og ved intet Konstgreb lader Gud paa Dansk, som paa Græsk, sig fornede til en blot Han. De maa da gribe deres sidste Udflugt, løfte sig fornemt paa Tærne over Rothe, som over Profeter, Apostle og Frelseren selv, undskylde ham med hans Tidsalders indgroede Fordomme, og takke Gud, lig deres Broder Færisæeren, at de ei ere som andre Mennesker, eller som jeg arme Tolder, der mener, at alle Syndere, saavel som jeg, trænge til Guds Naade. Sligt baade kan og vil de gøre, men et saa usselt Konstgreb kan end ikke forvilde nogen Sandhedens Ven; i deres Ivrighed har de kloge Herrer selv tørt Sminken af, og deres Oplysningsbeenrad er blevet til Latter med sine tomme Øiehuller, indfaldne Kinder og hovmodige Lader. Jeg tør da vente at Adskillige ved den sindige og forstandige xRothes Ord, lade sig bevæge til at læse hans Bog med Agtsomhed og tænke lidt alvorlig efter, om de Syn i Tiderne ogsaa kan være vort eget Opspind, eller om de ikke meget mere ere sanddru Beskuelser af hvad der i Krøniken ligger for hver Mands Øine.